

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Grześ

Protokolant: staż. Agnieszka Ćwiklińska

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań - Wilda w Poznaniu i z udziałem oskarżyciela posiłkowego J. M.

po rozpoznaniu na rozprawie 22 listopada 2018r.

sprawy karnej:

M. B. / (...)/, s. J. i M. zd. K., ur. (...) w D.,

oskarżonego o to, że:

W dniu 30/05/2018 r. w godz. 19:00/20:45w P. przy wejściu do C.H. A. od strony ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki K. (...)o o wartości 2000 złotych, na szkodę J. M.,

tj. o czyn określony w art. 278 § 1 KK,

orzeka:

oskarżonego uznaje za winnego zarzucanego mu czynu, popełnionego w sposób i okolicznościach wyżej opisanych,

tj. przestępstwa określonego w art. 278 § 1 kk,

i za to skazuje:

1. na podstawie art. 278 § 1 kk, na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jeden) roku i 2 (dwa) miesięcy,
2. na podstawie art. 46 § 1 kk, zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. M. kwoty 2'000 (dwa tysiące) złotych,

a ponadto:

3. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz § 1 i art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (tj. z dnia 8 sierpnia 1983 r. Dz.U. Nr 49, poz. 223) oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z dnia 26 czerwca 2003 r.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa całość kosztów postępowania w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych oraz opłatę w wysokości 300 (trzysta) złotych;

/-/ SSR Robert Grześ

UZASADNIENIE

Pokrzywdzona J. M. była właścicielką męskiego roweru marki K. (...) o koloru biało-niebieskiego matowego, nr ramy (...). Pokrzywdzona zakupiła rower w dniu 13 czerwca 2015r.

W dniu 30 maja 2018r. około godz. 19:00 J. M. udała się swoim rowerem do Centrum Handlowego (...) w P.. Rower pozostawiła przed wejściem do galerii handlowej znajdującym się przy ul. (...), przypinając go do usytuowanych tam stojaków dla rowerów. Następnie pokrzywdzona udała się na zakupy.

Około godziny 19:41 do stojaków dla rowerów przy wejściu do C.H. A. podszedł oskarżony M. B., przyglądając się znajdującym się tam rowerom. Po chwili oskarżony udał się do skrajnego lewego siedziska, gdzie usiadł, cały czas przyglądając się rowerom przypiętym do stojaków oraz rozglądając się dookoła. Około godziny 19:51 oskarżony wstał i, rozglądając się, skierował się do roweru pokrzywdzonej. Oskarżony również wyjął z plecaka jakiś przedmiot. Po podejściu do stojaka, do którego był przypięty rower J. M., oskarżony powiesił na nim plecak, po czym kucając zaczął pokonywać zabezpieczenie roweru przy pomocy wyciągniętego z plecaka przedmiotu, nerwowo rozglądając się. Następnie oskarżony wstał, schował w plecaku przedmiot, dzięki któremu udało mu się pokonać zabezpieczenie roweru, a także samo zabezpieczenie. O godzinie 19:53 oskarżony wsiadł na rower J. M. i odjechał nim w kierunku ul. (...).

Około godz. 20:30, po skończonych zakupach, pokrzywdzona wyszła z C.H. A. udając się w kierunku stojaków, gdzie wcześniej pozostawiła swój rower. Po stwierdzeniu braku swojego roweru, J. M. udała się do ochrony budynku z prośbą o okazanie nagrania z monitoringu. Na nagraniu ujawniono jak oskarżony najpierw pokonuje zabezpieczenie roweru, a następnie oddala się nim spod galerii handlowej. Z uwagi na kradzież jej roweru, pokrzywdzona udała się jeszcze tego samego dnia na Komisariat Policji P., gdzie złożyła zawiadomienie o przestępstwie oraz została przesłuchana w charakterze świadka.

Skradzony rower oskarżony sprzedał za pośrednictwem portalu (...) PL. (...) roweru J. M. nie była pierwszą, której dopuścił się M. B., gdyż sam wskazał, iż dorywczo utrzymywał się z kradzieży rowerów.

Oskarżony **M. B.** ma 29 lat, posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest ślusarzem. Oskarżony jest kawalerem. Nie posiada majątku. Dotychczas był karany sądownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. ***wyjaśnienie oskarżonego:*** M. B. (k. 74 w zw. z k. 26-29),
2. ***zeznań świadka:*** J. M. (k. 75),
3. ***dokumentów:*** ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej (k. 1-2), dokumentów dotyczących roweru (k. 5), protokołu oględzin rzeczy (k. 11-12), notatki urzędowej (k. 13), pisma KP P. (k. 19), karty karnej (k. 31, 51-52), wydruku z kamery monitoringu (...) (k. 34), odpisu wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 15 stycznia 2018r. sygn. akt VI K 1049/17 (k. 43), wywiadu środowiskowego (k. 53),
4. ***płyty CD:*** z nagraniem z monitoringu (k. 10).

Oskarżony M. B. przyznał się do zarzucanego mu czynu, jednocześnie odmawiając składania wyjaśnień. Na rozprawie przed Sądem w dniu 22 listopada 2018r. oskarżony ponownie przyznał się do popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k., wskazując, iż dorywczo żył z kradzieży rowerów, które następnie sprzedawał za pośrednictwem internetu. Sąd pozytywnie ocenił przyznanie się oskarżonego do winy, gdyż w świetle zebranego materiału dowodowego, w szczególności nagrania z monitoringu, kwestia ta nie budziła wątpliwości.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej, **J. M.**. Jej zeznania były konkretne, szczegółowe i rzeczowe, a na ich podstawie Sąd mógł poczynić ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie. Pokrzywdzona opisała co robiła w dniu 30 maja 2018r. oraz w jakim dokładnie miejscu pozostawiła swój rower, używając do tego zabezpieczenia, co jest zgodne

z nagraniem z monitoringu. Świadek podała także, w jaki sposób dowiedziała się o tym, że dokonano kradzieży jej roweru oraz jakie kroki następnie poczyniła. Sąd nie znalazł żadnych podstaw ku temu, aby odmówić wiarygodności świadkowi, zwłaszcza w świetle przyznania się oskarżonego do zarzucanego mu czynu, a także zabezpieczonego na potrzeby niniejszej sprawy nagrania z monitoringu, na którym to widać, jak M. B. dokonuje kradzieży roweru pokrzywdzonej.

Nagranie z kamery Sąd przypisał przymiot wiarygodności. Nagranie jest bardzo wyraźne i pozwala na jednoznaczne ustalenie, iż osobą pokonującą zabezpieczenia i dokonującą kradzieży roweru spod C.H. A. jest oskarżony. W oparciu o nagranie można ustalić także, iż oskarżony działał w sposób zaplanowany, systematyczny, będąc przygotowanym do popełnienia przestępstwa, posiadając przy sobie odpowiednie narzędzia, które miały mu umożliwić popełnienie czynu zabronionego. Nagranie to było przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Dokumenty zebrane w sprawie Sąd ocenił jako wiarygodne i w pełni przydatne dla rozstrzygnięcia. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przepisanej formie, strony nie kwestionowały ich prawdziwości, a Sąd nie miał podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Oskarżony M. B. stanął pod zarzutem tego, że w dniu 30 maja 2018 r. w godz. 19:00-20:45 w P. przy wejściu do C.H. A. od strony ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki K. (...) o wartości 2.000 zł na szkodę J. M., tj. czynu z art. 278 § 1 k.k.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe doprowadziło Sąd do przekonania, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. polega na zabraniu w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Zabór rzeczy oznacza wyjęcie jej spod władztwa osoby uprawnionej i objęcie we władanie przez sprawcę. Wyjęcie rzeczy spod władztwa następuje wbrew woli osoby uprawnionej. Sprawca kradzieży zabierając cudzą rzecz, postępuje z nią jak z rzeczą własną, obejmuje faktyczne władanie rzeczą wbrew woli uprawnionego. Kradzież jest czynem umyślnym, kierunkowym, a więc warunkiem odpowiedzialności jest ustalenie, że sprawca działał w zamiarze bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu, którym był „cel przywłaszczenia”.

Odnosząc powyższe rozważania teoretyczne do realiów przedmiotowej sprawy należy uznać, iż oskarżony M. B. dopuścił się dokonania kradzieży roweru. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż oskarżony z góry zaplanował popełnienie czynu zabronionego, gdyż przybywając na miejsce zdarzenia, tj. miejsce postojowe dla rowerów przy C.H. A. miał przy sobie odpowiednie narzędzie, które pozwoliło mu na pokonanie zabezpieczenia roweru. Pokonanie takiego zabezpieczenia nie jest rzeczą łatwą, dlatego też oskarżony musiał wiedzieć, jakiego rodzaju przedmiot umożliwi mu popełnienie czynu zabronionego. Biorąc pod uwagę fakt, iż M. B. sam wskazał, że dorywczo utrzymywał się z kradzieży rowerów, uznać należy, że miał na tym polu doświadczenie. Nadto oskarżony sam przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a jego obecność na miejscu zdarzenia została zarejestrowana przez system monitoringu.

Dzięki wysokiej jakości nagrania jednoznacznie można było stwierdzić, że osobą zarejestrowaną na filmie jest M. B.. Oskarżony był ubrany w ciemnoniebieską koszulkę z krótkim rękawem, ciemnoniebieskie krótkie spodnie, buty sportowe, a na głowie miał czapkę z daszkiem koloru ciemnego. Przy sobie miał również plecak koloru czarnego. Na rękach widoczne były tatuaże – na przedramieniu od strony wewnętrznej prawej ręki oraz na ramieniu lewej ręki, powyżej łokcia. Na nagraniu widać działanie oskarżonego, zmierzające do kradzieży roweru, zarejestrowany został również sam moment kradzieży oraz oddalenie się oskarżonego z miejsca zdarzenia wraz z rowerem. Mimo braku naocznych świadków zdarzenia, nagranie z monitoringu w niniejszej sprawie było podstawowym i wystarczającym, wraz z przyznaniem się M. B. do popełnienia zarzucanego mu czynu, dowodem wskazującym na winę i sprawstwo oskarżonego.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonego za udowodnioną w zakresie opisanym powyżej, Sąd przystąpił do wymierzenia mu kary adekwatnej do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, a także uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz warunki i właściwości osobiste M. B.. Ponadto orzeczona kara powinna spełniać rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara wymierzona oskarżonemu winna przede wszystkim uwzględniać motywację i sposób jego zachowania, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na nim obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa. Ponadto Sąd, wymierzając karę – zgodnie z dyspozycją art. 53 § 2 k.k. – uwzględnił także właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Przy wymiarze kary Sąd, kierując się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k., Sąd uznał jako okoliczności obciążające dotychczasową karalność M. B., w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, a także działanie w sposób zaplanowany. Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał jego przyznanie się do winy oraz gotowość do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Mając na względzie powyższe orzeczono wobec M. B. karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy.

W ocenie Sądu tak wymierzona kara, przy uwzględnieniu wyżej wymienionych okoliczności obciążających i łagodzących, jak również zasad prewencji generalnej i ogólnej zarówno w ich aspektach pozytywnych jak i negatywnych, będzie stanowiła sprawiedliwą odpłatę za popełnione przez oskarżonego przestępstwo. Podkreślić należy, iż przestępstwo kradzieży jest nagminnie popełniane, a jego społeczna szkodliwość jest bardzo duża. Koniecznym jest zatem surowe karanie sprawców tego typu przestępstw, aby dawać społeczeństwu wyraźny sygnał, iż wymiar sprawiedliwości wymierza stosowną odpłatę przestępcom, a ich czyny nie pozostają bezkarne. Nadto kara ta ma oddziaływać w sposób prewencyjny, zapobiegając popełnianiu tego rodzaju przestępstw.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. M. kwoty 2.000 złotych. Kwota ta została ustalona w oparciu o oświadczenie pokrzywdzonej dotyczące szacunkowej wartości skradzionego roweru.

Zdaniem Sądu tak ukształtowane orzeczenie o karze odpowiada wymogom z art. 53 k.k. i tym samym spełni swoje cele w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej.

Nadto oskarżonego obciążono kosztami postępowania w kwocie 70 zł i wymierzono mu opłatę w wysokości 300 zł, nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od tego obowiązku.

/-/ SSR Robert Grześ